

Sygn. akt II C 1825/17 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30.03.2017 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł przeciwko P. S. o zapłatę kwoty 5.418,58 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 27.03.2017 r. do dnia zapłaty od kwoty 4.791,84 zł. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 68,00 zł.

W uzasadnieniu żądania podała, iż dochodzona należność wynika z zawartej umowy pożyczki gotówkowej nr (...), z warunków której pozwany nie wywiązał się, tj. nie wywiązał się z obowiązku spłaty. Powódka zaznaczyła, że na w/w należność składają się: 4.791,84 zł należności głównej, odsetki w kwocie 561,74 zł oraz koszty, opłaty i prowizje w kwocie 65,00 zł (pozew, k. 4-5).

Nakazem zapłaty z dnia 04.04.2017 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił roszczenie powódki w całości (nakaz zapłaty, k. 6).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył skutecznie sprzeciw, w którym podał, że spłacił pożyczkę w całości i wywiązywał się z zobowiązań w terminie. Wskazał, iż zapłacił powódce łącznie kwotę 15.197,75 zł (sprzeciw, k. 6v.).

Postanowieniem z dnia 26.05.2017 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu (postanowienie, k. 10).

W dalszej części postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie, które nie uległy zmianie do dnia zamknięcia rozprawy i wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.02.2013 r. pozwany P. S. jako pożyczkobiorca zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (pożyczkodawca) umowę pożyczki gotówkowej nr (...) oraz umowę o przyznanie limitu kredytowego, na mocy której otrzymał do dyspozycji kwotę pożyczki w wysokości 12.400,00 zł. Pozwany zobowiązał się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 48 ratach miesięcznych, płatnych do dnia 4-ego każdego kolejnego miesiąca, począwszy od 04.04.2013 r. Strony ustaliły, że kwota miesięcznej raty pożyczki powiększona o opłatę za prowadzenie rachunku przez bank wynosi 410,75 zł. Za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części Bank naliczy odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne). Nadto strony ustaliły, że w razie opóźnienia pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania (umowa pożyczki, k. 25-27v.).

Pozwany dokonał spłaty pożyczki w łącznej kwocie 14.376,25 zł w okresie od 04.04.2013 r. do 05.02.2016 r. (zestawienie wpłat, k. 30, pismo powoda, k. 37-37v.).

W dniu 26.03.2017 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił przeciwko pozwanemu wyciąg z ksiąg banku, z którego wynikało zadłużenie pozwanego na kwotę 5.418,58 zł, a podstawą którego była umowa pożyczki gotówkowej nr (...) (wyciąg z ksiąg banku, k. 22-24).

Pismem z dnia 07.12.2016 r. powódka wezwała pozwanego do uregulowania w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia niespłaconych w terminie zapadłych należności w kwocie 4.166,41 zł. Niniejsze wezwanie pozwany odebrał w dniu 16.12.2016 r. (wezwanie wraz z z.p.o., k. 31).

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwany nie zapłacił powódce kwoty dochodzonej pozwem (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, ich odpisów lub kserokopii, których wiarygodności żadna ze stron procesu nie kwestionowała. Również Sąd nie znalazł podstaw do ich deprecjonowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własności biorącego określoną ilość pieniędzy (albo rzeczy oznaczonych co do gatunku), a biorący zobowiązuje się zwrócić tą samą ilość pieniędzy (albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości).

W myśl art. 353 §1 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Strony postępowania w umowie pożyczki oraz umowie o przyznanie limitu kredytowego określiły zasady udzielania pożyczki, oprocentowanie pożyczki, w tym oprocentowania karnego oraz zasady wypowiedzania umowy. Powód przedstawił Sądowi wyciąg z ksiąg Banku, z którego wynikało, iż na dzień jego sporządzenia, tj. 26.03.2017 r. należność główna wynikająca z łączącej strony umowy pożyczki wynosi 4.791,84 zł, odsetki za okres od dnia 15.02.2013 r. do dnia 26.03.2017 r. – 561,74 zł, a koszty, opłaty i prowizje –65,00 zł.

Na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, które nie zostały obalone przeciwdowodami strony pozwanej, Sąd ustalił, iż zadłużenie z tytułu powyższej umowy pożyczki i umowy o przyznanie limitu kredytowego w dniu wniesienia pozwu wynosiło 5.418,58 zł, dlatego też Sąd zasądził w punkcie I wyroku kwotę w takiej właśnie wysokości na rzecz powódki od pozwanego.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że pozwanego łączyła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowa pożyczki gotówkowej nr (...) zawarta w dniu 15.02.2013 r. Pozwany kwestionował podstawy zadłużenia wynikającego ze wskazanego tytułu twierdząc, że uiszczył już całą kwotę pieniężną dochodzoną pozwem, a wynikającą z zadłużenia wobec Banku. Wskazać jednak należy, że pozwany oprócz swych twierdzeń wskazywanych w kolejnych swych pismach procesowych nie załączył żadnego dowodu na poparcie swych twierdzeń. W szczególności zaś, nie załączył potwierdzeń przelewów, czy też dowodów wpłaty na konto powoda świadczących o spełnieniu świadczenia pieniężnego w całości. Taki obowiązek ciążył na pozwanym wynikający z art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c., zgodnie z którymi ten podmiot, który przytacza konkretne okoliczności domagając się wywołania określonych skutków prawnych, obowiązany jest te okoliczności udowodnić stosownymi dowodami. Raz jeszcze podnieść należy, że strona pozwana nie załączyła do akt sprawy, ani nie wносиła o dopuszczenie jako dowód w sprawie żadnych dokumentów, czy też nie wносиła o przesłuchanie żadnych świadków, nie złożyła wyjaśnień w trybie informacyjnego przesłuchania stron, sama też nie pojawiła się na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku. Mając to na względzie, uznać należało, że strona pozwana nie uczyniła zadość swemu obowiązkowi wynikającemu z przywołanych wyżej przepisów prawa, zatem Sąd uznał za prawdziwe udowodnione twierdzenia strony powodowej o istnieniu roszczenia, jak też i jego wysokości, przyjmując zarazem twierdzenia pozwanego za niewskazane.

W odniesieniu do dochodzonych przez powoda kosztów i opłat należy wskazać, że strony w umowie przewidziały możliwość naliczania powyższych opłat. W umowie zawarte zostało odesłanie do tabeli opłat i prowizji dla czynności związanych z obsługą pożyczek gotówkowych udzielonych przez (...) Bank (...) S.A. stanowiącej integralną część łączącej strony umowy. Zgodnie z tą tabelą opłata za korespondencję w postaci monitów wezwań do zapłaty, próśb o dopłatę w formie wysyłki listem zwykłym wynosiła 15 zł, a w formie wysyłki listem poleconym wynosiła 20 zł. Z kolei za telefoniczne upomnienia posiadacza opłata wynosi 15 zł.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem

okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przypadku, gdy wierzycelność jest oprocentowana według wyższej stopy, niż ustawowa, wierzyciel może dochodzić odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Z łączącej strony umowy pożyczki i umowy o przyznanie limitu kredytowego i przyznanie karty kredytowej wynika, że za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części Bank nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego według stopu równej 4- krotności stopy kredytu lombardowego. Zatem strony w umowie przewidziały możliwość naliczenia odsetek umownych wynoszących czterokrotność stopy lombardowej NBP. Zasadność roszczenia o odsetki nie jest przy tym uzależniona od istnienia przesłanki winy po stronie zobowiązanego.

Wobec powyższego Sąd uwzględnił powództwo w całości zakresie roszczenia powoda, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając pozwanego kosztami postępowania poniesionymi przez powoda.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda z pouczeniem o apelacji.